PRÖVNINGS-NÄMNDERNA

MALMÖHUS LÄN

Fördyrade levnadskostnader vid tillträde av anställning å annan ort.

Den 17/8 1953 erhöll klaganden — som var mantalsskriven i A-stad — ett förordnande att upprätthålla ett vakant lektorat i B-stad. Förordnandet erhölls för ett läsår men förnyades sedan för ett läsår i sänder t. o. m. utgången av vårterminen 1956. Yrkat avdrag för fördyrade levnadskostnader i samband med tjänstgöringen i B-stad vägrades av taxeringsnämnden.

I samband med besvär hos prövningsnämnden över taxeringsnämndens beslut framgick ytterligare följande:

Det hade redan vid tillträdet av det första förordnandet år 1953 varit klaganden bekant, att läroanstalten skulle nedläggas med utgången av vårterminen 1956. Han hade därför icke ansett det lämpligt att med sin familj avflytta till och bosätta sig i B-stad. Där hade endast förhyrts en delvis möblerad bostad om ett rum med kammare och kokvrå. Hustrun hade visserligen följt med till B-stad och vistats där under samma tid som klaganden men lägenheten i A-stad hade ständigt stått till makarnas förfogande. Resor dit hade företagits en gång i veckan.

Taxeringsintendenten anförde, tt fråga vore om kostnader föranledda av en anställning av *på förhand tidsbegränsad karaktär*. Vid sådant förhållande borde anställningen icke betraktas som stadigvarande, oaktat den pågått relativt lång tidrymd. Då vidare anställningen sålunda ej varit definitiv, förelågo icke sådana omständigheter, att klaganden bort kyrkobokföras i B-stad (vilket ej heller skett). Att klagandens hustru medföljt till den tillfälliga bostaden i B-stad syntes icke böra medföra, att makarna skulle anses bosatta där, då den egentliga bostaden i A-stad bibehållits och stått till makarnas oavbrutna förfogande samt besökts regelbundet en gång i veckan, medan bostaden i B-stad haft provisorisk karaktär. Ej heller kunde det anses vara fråga om dubbelbosättning i Folkbokföringsförordningens mening, bl. a. enär de två bostäderna synbarligen icke kunde betraktas som två likvärdiga hem.

Taxeringsintendenten tillstyrkte på anförda grunder bifall till besvären och prövningsnämnden beslöt i enlighet därmed. (Jfr RÅ 1952 not. Fi 1442).

Realisation — löpande försäljning.

I sin år 1956 avlämnade självdeklaration uppgav X inkomst å 7.079 kr. genom försäljning av 13 nötkreatur, varav 6 un-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:05:50

der året födda kalvar. Samtidigt upplystes att därutöver skett försäljning av nötkreatur för 6.000 kr. och att denna avyttring av X ansågs utgöra realisation, varav beloppet icke redovisades som inkomst. Som orsak till sistnämnda avyttring uppgavs, att X den 14 mars 1955 utarrenderat 21,5 har av sin jordbruksegendom. Nötkreatursbesättningen bestod vid beskattningsårets början av 18 kor och 10 ungnöt och vid årets slut av 5 kor och 10 ungnöt.

TN betraktade avyttringen i sin helhet såsom löpande försäljning. I besvär över TN:s beslut upplyste X, att den utarrenderade delen utgjorde hälften av egendomens åkerareal och anförde, att han på den återstående delen ej kunde hålla hela kreatursbesättningen, varför han blivit nödsakad att reducera densamma till i deklarationen uppgivet antal. Han ämnade icke hålla större antal djur i fortsättningen.

TO å sin sida upplyste, att det av X omnämnda arrendet — till en systerson — hade upphört den 14 mars 1956, varefter systersonen tagit anställning på annan ort. X hade enligt egen uppgift till TO icke för avsikt att i fortsättningen utarrendera någon del av sin jordbruksfastighet. Han ägde tillgång till stora naturliga betesmarker. Man kunde ej bortse från möjligheten att genom uppfödning utöka besättningen.

TI fastslog i sitt yttrande över besvären hos PN efter relaterande av fakta, att klaganden visserligen framhållit, att minskningen av besättningen skulle bli av varaktig beständighet men att någon därpå tydande faktisk åtgärd såsom ändring av växtodlingsplan jämte inredning i ladugård eller dylikt icke visats föreligga. TI yrkade därför avslag å besvären.

Delgiven TI:s yttrande inkom X med påminnelser. Därvid underströks, att den ifrågakomna försäljningen skett, innan arrendet upphörde. Han övervägde att med hänsyn till sin ålder (66 år) vid första lämpliga tillfälle försälja egendomen och hela yttre lösöret. Tills vidare skulle stallutrymmena iordningställas som svinstall. Han hade icke stora naturliga betesmarker utan endast ett mindre område men hade varje år brukat arrendera goda betesmarker.

Enligt deklarationen fanns å egendomen 15,5 har "naturlig äng". TI ansåg de av X åberopade omständigheterna icke förtjäna beaktande, enär avsedda förändringar i jordbruksdriften respektive driftens upphörande ännu 1½ år efter försäljningen icke ägt rum. Med hänsyn härtill och då X uppenbarligen hade kvar möjligheten att på relativt kort tid genom uppfödning utöka besättningen till samma antal som före avyttringen vidhölls yrkandet.

PN avslog besvären.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:05:50